

‘En opwaarts ziende naar de hemel, zuchtte Hij en zei de tot hem: ‘Effatha’, dat is: Wordt geopend.’

Markus 7 : 34

We weten allemaal wel wat de Naam Christus betekent: Gezalfde. En waartoe is de Middelaar gezalfd? Tot Profeet, Priester en Koning. De Heere Jezus had drie ambten. Waarom had de Heere Jezus drie ambten? Wel, omdat wij in het Paradijs in Adam drie ambten verloren hebben. Dat Adam profeet was, bleek overduidelijk uit het feit dat hij alle dieren een naam gaf naar hun aard. Bovendien kon Adam recht spreken over zijn Schepper en mocht hij op een heerlijke wijze Gods lof vertellen, Zijn Naam belijden. Dat Adam priester was, bleek hieruit, dat hij zijn gehele leven als een levend dankoffer Zijn Schepper mocht wijden. En Adams koningschap kwam tot uiting in de opdracht van de HEERE in het heerschappij hebben over de schepping. Helaas, in Adam hebben wij deze heerlijke ambten verloren. Maar ziedaar: nu heeft de Tweede Adam op Zich genomen om te herstellen, wat de eerste Adam verbroken had. En daartoe heeft Hij nu ook drie ambten op Zich genomen. En om nu een verloren, uitverkoren zondaar weer te herstellen in de Gemeenschap Gods, daartoe bedient de Middelaar Zich ook van drie ambten. We zien dat overduidelijk in het Bijbelgedeelte van Markus 7, in de genezing van de doofstomme, welke geschiedenis we samengevat vinden in het 34e vers: *‘En opwaarts ziende naar de hemel, zuchtte Hij en zeide tot hem: Effatha; dat is: Word geopend.’*

We willen letten op ‘de genezing van een doofstomme door Christus, de Gezalfde’ en dan stilstaan bij:

1. Profetisch onderwijs;
2. Priesterlijke arbeid;
3. Koninklijke macht.

1. Profetisch onderwijs

Nadat de Heere Jezus na aanhoudend smeken en bidden van de Kananese vrouw haar dochter (die van de duivel bezeten was) zonder middelen had genezen, gaat Hij naar de zee van Galilea. Niet rechtstreeks, maar met een grote omweg trekt Hij dan door Dekapolis, het gebied van tien steden. En op de weg daarheen trekt Hij langs de met sneeuw bedekte toppen van het Hermongebirge, waar eeuwen daarvoor de nakomelingen van Korach hun godsgemis beweenden en van hun leed Hermon deden gewagen. In dit gebied, in het midden der landpalen van Dekapolis, bevindt zich een arme dove man, evenwel van eeuwigheid verkoren. Hoe vrijmachtig is het werk Gods. Werd de Kananese vrouw beproefd in haar aanhoudend roepen en genas de HEERE uiteindelijk haar dochter zonder middelen; van deze dove man in Dekapolis lezen we geen enkel gebed en gebruikt de Heere Jezus verschillende tekenen en middelen. Wij lezen in vers 32: ‘zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak, en baden Hem dat Hij de hand op hem legde’. In gedachten zien we de Heere Jezus staan, met Zijn discipelen, omgeven door een schare mensen. Opmerkelijk toch dat zij tot Hem kwamen in dit gebied dat toch buiten de landpale van Palestina lag. Zou het getuigenis van de genezen bezetene van Gadara daartoe bijgedragen hebben? We weten het niet. Hoe het zij, de dove wordt tot Hem gebracht. Welnu, een betere Toevlucht is er niet.

Wat waren ze op een goed adres!! Deze man was getekend door de ellende, want zo staat er, hij was doof en hij sprak zwaarlijk. Gemeente, deze man is een beeld van ons allemaal! Immers, hoe doof zijn we niet geworden door onze diepe val in Adam in het paradijs! Hebben we daar reeds kennis aan, bevindelijk? Hoe doof zijn we niet voor alle roepstemmen Gods. Hoeveel ernstige

roepstemmen en vermaningen zond de Allerhoogste al in ons leven? Hoeveel preken hebben we al aangehoord? Is het niet verschrikkelijk dat de HEERE door Zijn Woord ons roept en nodigt, of door gebeurtenissen, of door Zijn goedertierenheden, terwijl we onbekommerd voortleven? Wat zijn we doof voor de vervloekingen van Gods heilige Wet, doof voor de nodigingen van het Evangelie. De HEERE sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op. En wij evenmin, als de HEERE er niet aan te pas komt.. Bovendien: deze man sprak zwaarlijk. En ziedaar, ook weer een treffend beeld van onze ellende. Immers, schonk de HEERE ons in het Paradijs niet een tong om Hem te loven en te prijzen? En wat komt daarvan terecht? Immers niets! Wat een vuile spraak en rede, wat een subtiele zelfbedoeling. Hoe bespreekt zijn we in het spreken van ijdele dingen, hoe onbekwaam om onze schuld voor de HEERE te belijden. Onze tong is immers geworden een rad, van de hel ontstoken. Dat is wat! Werden we daar ooit aan ontdekt? In de brief van Jakobus staat dat onze tong een vuur is, een wereld van ongerechtigheid. Dus, echt goed van God spreken, zoals dat weleens zo makkelijk wordt gezegd, wordt bij ons nooit meer gevonden, tenzij dan dat de HEERE dat door het wonder van de wedergeboorte schenkt en werkt.

Welnu, deze man werd door de schare tot Hem gebracht. Hij ging dus zelf niet, hij vroeg niets. Ik ben gevonden van degenen die naar Mij niet vraagden. Hij werd gebracht. En daar is nog een arm en ellendig volk, dat ook zelf nooit bij de HEERE kan komen. Die moeten er gebracht worden, anders komen ze er nooit. En staat er: Zij baden Hem dat Hij de hand op hem legde. Dat was goed van die schare, voor een ander bidden en een ander tot Hem te brengen. Dat is heel goed en gelukkig als dat zo zijn mag! En daarin zijn zij niet beschaamd! En wordt niemand ooit beschaamd, die het in waarheid van Hem verwacht. Als we dan ondertussen onze eigen nood maar niet voorbijgaan en als we zelf dan ook maar die gang tot Hem door genade mogen maken. Begrijpt u? Stelt u zich eens voor, als u in de rampzaligheid ligt - ontzettende gedachte - en u bent voor eeuwig verloren en buiten Christus, en u hebt anderen tot Hem mogen leiden en voor anderen gebeden, en zelf verwerpelijk! We lezen helaas niet dat ook anderen uit de schare Christus benodigden. Wat kunnen we druk zijn met de zorg voor anderen en op zich is dat een groot voorrecht en ondertussen onszelf voorbij lopen.

Ze vroegen of Hij de hand op hem legde. Alsof Hij dat Zelf niet wist hoe te handelen. Zijn zegenende, Zijn genezende, Zijn milde Hand! Daar vroegen ze om. Het was op zichzelf genomen een goed gebed. Maar er is een volk dat er toch ook iets van leert, een sláánde hand verdiend te hebben. Een slaande hand. Eerlijk. Hebben we dat ook wel eens ingeleefd? Een zegenende hand niet kunnen missen, en een slaande hand verdiend. Zo iemand wordt zo onwaardig in eigen ogen. En als we daar gebracht mogen worden, (gebrácht, want dat is geen vrucht van eigen akker), dan zijn we toch beter af met een slaande Rechterhand Gods, dan met de linkerhand Gods die onze begeerten vervult.

Maar wat doet de HEERE nu? Doet de HEERE nu precies wat zij zich voorgesteld hadden? Nee! De HEERE werkt doorgaans juist anders dan wij hadden gedacht en gewild en gemeend. Deze dove wordt apart genomen. Weg van de schare, die het toch zo goed met hem bedoelde. Waarom doet de Heere Jezus dat nu? Ach, de ogen van die dove dwaalden overal heen. Dan op de schare, dan hierop, dan weer ergens anders op. Jawel, maar toen de HEERE hem apart nam, moest hij leren om alléén op Hem te zien. Voelt u wel? Alléén op Hem. Dat klinkt zo eenvoudig. Maar wist u, dat dát één van de moeilijkste lessen voor een mens is, voor u en voor mij, om af te zien van alle mensen en hulpmiddelen. O, onze belijdenis, daar mankeert het doorgaans niet aan. Die kan zo keurig rechtzinnig zijn. Arme, blinde, dwaze hoogmoedige schepselen die we zijn. En natuurlijk nog een beetje nederig praten ook. Maar de HEERE ziet ons hart aan tot in de diepste schuilhoeken, voelt u wel? We moesten ons weg schamen voor de HEERE. En altijd steunen en

leunen we overal op en op iedereen, behalve op de HEERE alléén. Dat zijn wij! Maar deze dove moet het gaan leren: 'Mijn hulp is van de HEERE alléén!' En dan moet alle andere hulp weggesneden en ontvallen. Hoe pijnlijk! Hoe noodzakelijk! Soms neemt de HEERE iemand ook wel eens apart om hem tot zichzelf te brengen. Denk eens aan Manasse, in de kerker. En Luther in zijn kloostercel. En Bunyan in de gevangenis. Elia bij de beek Krith.

Bent u ook wel eens apart genomen, op een ernstig ziekbed? Even weg uit het rumoer van deze wereld, uit de sleur van het leven, uit alle zorgvuldigheden van dit bestaan? Ziek, op bed. O, vraag toch niet alleen om genezing, maar ook of de HEERE u er wat uit leren wil. Want zie eens wat de HEERE bij deze dove uit Dekapolis gaat doen? Hij gaat hem onderwijzen! De grote Profeet en Leraar gaat onderwijs geven aan deze arme man, waarin we allemaal, u en ik, getekend liggen. En dan past Hij zich nog aan bij de omstandigheden ook, want Hij maakt gebruik van gebaren bij deze dove man. Hoe nederbuigend. Er staat in vers 33 dat Hij Zijn vingers in de oren stak van de dove en gespogen hebbende, raakte Hij zijn tong aan. Waarom doet de HEERE dat nu? Wel, Hij onderwijst deze man. De oren deugden niet, en zijn tong ook niet. Begrijpt u? En nu gaat de Heere Jezus in Zijn profetische bediening de kwaal aanwijzen. Dat is dus het allereerste. En hier ligt de planting van het ware zaligmakende geloof. Als de HEERE een mens zaligmakend gaat bearbeiten, gaat de HEERE de kwaal open leggen. Dan worden we niet bekeerd, maar ONbekeerd. Niet heilig, maar ONheilig. Niet gelovig, maar we gaan zo'n last krijgen van het ongeloof. O, dan gaan we er iets van verstaan wat zonde is. Niet alleen in haar gevolgen, maar ook in haar karakter. Dat moeten we beléven, willen we daar iets van verstaan. Dan komt er een droefheid in het hart. Een heimwee naar een onbekende God. En het wonderlijkste is nu: Je kunt het geen naam geven. Je kunt er niets mee doen. Ze lopen zomaar ongelukkig over de wereld. En dan van binnen die pijn over de zonde. Kent u ook iets van die pijn? Van binnen, in uw hart? Nee, het gaat er niet over of u godsdienstig bent. Of dat u meent bekeerd te zijn en misschien wel oefeningen hebt of aan het Avondmaal gaat. Nee, hebt u die pijn over uw zonde wel eens gevoeld? Dat godsgemis? Die droefheid? Kent u iets van dat ongeluk? De Samaritaanse vrouw zegt: 'Ziet, een Mens, Die mij gezegd heeft, álles wat ik gedaan heb.' Wonderlijk, nietwaar? En de HEERE had maar één zonde genoemd: 'Ga uw man halen.' Maar daarmee legde de HEERE haar hele leven bloot.

We gaan verder. Waarom doet de Heere Jezus nu speeksel van Hem op de tong van die dove man? Laten we daar eens over nadenken. Speeksel uit de heilige mond des HEEREN. Een mond die nooit iets onreins sprak en die altijd recht sprak. Altijd de eer Zijns Vaders bedoelde. Heilig speeksel op een onheilige tong.

Speeksel in een mond waar addervergif van nature aanwezig is. Begrijpt u? Dat speeksel is geneesmiddel. Voor ons natuurlijk onbegrijpelijk! Maar de HEERE gebruikte zelfs klei om blinde ogen te openen. Daar zou je juist blind van worden. Gelukkig maar voor ellendige ambtsdragers, dat de HEERE Zich van zulke nietige en in ons oog tegenstrijdige middelen bedient om zijn Raad te volvoeren. Dit speeksel des HEEREN was dus tevens geneesmiddel. Hij, Die later in het heilig Aangezicht gespuwd zou worden, bedient Zich hier van speeksel. Calvijn zegt zo mooi: 'Door dit middel heeft de dove het vermogen om te spreken van Christus ontvangen.' Jesaja's lippen werden aangeroerd met een kool van Gods altaar. Kon de dove nu gelijk spreken? Nee, want er moest nog meer gebeuren. Deze man was apart genomen en bij deze man was de kwaal aangewezen. Hij had speeksel des HEEREN op zijn tong gevoeld, hij was door de HEERE aangeraakt, maar hij kon nog net zo weinig zeggen als altijd. Hij had wel de tekenen, maar de HEERE had nog geen wóórd gesproken. Zijn nood was nog niet opgelost!

2. Letten we nu op priesterlijke arbeid

In vers 34 lezen we: ‘En opwaarts ziende naar de hemel, zuchtte Hij. Hij zag op naar de Hemel. Het is of Hij aan die doofstomme man de enige weg wil wijzen, vanwaar zijn hulp komen kan. Van Boven! Uit de Hemel! Wij kijken zo vaak naar beneden. Wij hebben trouwens de Weg naar Boven ook afgesloten, afgegrensd door onze zonden. Hebben we dat weleens ingeleefd? Er wordt zoveel gepraat over dit en dat en die tekst gekregen en dat ondervonden. Maar hebben we weleens ingeleefd dat wij de hemel hebben toegesloten? Afgegrensd. Van koper gemaakt. Door onze zonden. En nu is er een volk dat kan uit zichzelf niet meer naar Boven kijken. Zo bedrukt zijn ze. Zo ellendig. Zo bedorven. De tollenaar durfde ook zelfs zijn ogen niet op te heffen naar de Hemel. En toch kunnen ze de HEERE niet missen. En Zijn hulp ook niet. En zij roepen wel eens: ‘HEERE, heft U dan Zelf mijn hoofd omhoog!’ Begrijpt u? Zelf kunnen ze het niet. En nu wijst hier de Heere Jezus aan deze dove (en aan ons!) de enige weg. Boven. En met dit opzien naar Boven, wil Christus hem en ons nu bovendien leren, dat Hij niets doet zonder en buiten Zijn Vader. Ik en de vader zijn Een!

En dat we met onze noden mogen opzien, zeker, dat weet ik wel met mijn verstand. Maar ik weet niet hoe dat moet, hoe ik daar moet komen, ik kan helemaal niet meer bidden en ik voel me zo ellendig! In plaats van naar Boven, voel ik me al dieper wegzinken.’ Kijk, en dat is nu net de koninklijke weg, want hoe dieper u en ik nu zakken en hoe harder we worden, en al maar biddelozer worden en er al verder vandaan komen, hoe groter het wonder wordt als de HEERE nog om wil zien naar zo’n dode hond als ik ben. En waarom denkt u nu dat de HEERE naar zo’n arme hond kan omzien? Waarom denkt u? Om diens armoe, om zijn gevoel van onwaarde? Nee, precies niet. Het is wel de wég waarin de HEERE werkt, maar het is niet de grónd waarom de HEERE het doet. Die grond ligt buiten de zondaar in Christus. Daarom staat er zo treffend in het vervolg: zuchtte Hij.

En waarom denkt u nu dat Hij zuchtte? Van vermoeidheid? Zoals we allemaal weleens zuchten? Welnee! Hier heeft de grote Hogepriester van Zijn Kerk borgtochtelijk gezucht. Wie zag ooit zo scherp het vreselijke, bittere karakter van de zonde? Wie peilde ooit zo diep het godonterende van ons bestaan, dan Sions Borg? En inderdaad, de gevolgen van de zonde zijn duidelijk zichtbaar. Daar bevond zich ook de Heere Jezus midden in; in een door ons ontluisterde schepping. Evenwel: Jesaja had al eeuwen daarvoor geprofeteerd: ‘Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze smarten, die heeft Hij gedragen’. Kijk gemeente, daarom zuchtte Hij. Hij droeg de last van de zonde en schuld, ook voor deze arme doofstomme. Ja, Hij heeft die niet alleen gedragen, ook doordragen. Hij is doorgegaan tot in de dood. ‘Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe.’ En niet alleen de geestelijke, ook de lichamelijke kwalen der Zijnen droeg Hij. Volk des HEEREN, als de HEERE u er iets van doet zien, zou u er enige moed uit kunnen scheppen. Zo bedroefd als Hij, is er nog nooit iemand bedroefd geweest op deze aarde. Kijk, dat is nu Zijn priesterlijke arbeid. En nu ging het er niet in de eerste plaats om dat de schuld van Zijn Kerk werd verzoend en dat deze doofstomme man weer hersteld werd in de gemeenschap met God, nee, in de eerste plaats ging het Christus om de herstelling van de geschonden deugden Gods. Daar ging het in de eerste plaats om. Gezucht heeft Hij om de geschonden deugden Zijns Vaders. Die wogen Hem het zwaarst. We lezen in de Hebreënbrieff: Die in de dagen zijns vleses, gebeden en smekingen tot Dengene, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de Vreze. En mag ik eens vragen: Hebt u ook weleens gezucht onder onze schuld en verlorenheid? Wezenlijk onder gezucht? Zijn Naam onteerd door ons, Zijn eer geschonden? Zijn deugden ontluisterd? Door MIJ! En nu stond deze gezegende Hogepriester zuchtend, beladen met de krankheid van

deze dove voor hem. Voor die dove. Ja, maar meer nog: voor Zijn Vader. De Heilige Rechtvaardige. Als Borg. Als Priester. Verzoenend.

Het ganse schepsel zucht. Jawel, onder de gevolgen van de zonde. We worden ze allemaal gewaar. In gezin, of in het lichaam, of in het ambt. Allerhande ellende. Maar nooit zuchtte iemand, zoals deze Hogepriester Christus, de Middelaar van Voorspraak en van Verzoening. Hij nam de ellende en krankheid en zonde en schuld van deze dove over. Hij nam ze op Zich zelf. Hier stond het Lam met de zonde der uitverkorenen. Hij zuchtte onder de zonde zelf. Wat zal het een ontzaglijk wonder zijn als ook wij in dat zuchten, in dat borgtochtelijk zuchten van deze hemelse Hogepriester begrepen mogen liggen. Immers, in dit borgtochtelijk werk, en daarin alléén ligt de grond van de zaligheid der Kerk. Hoe verwoordt Jesaja dat? 'Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden'. En dat gaat nu in vervulling, want als Hij door Zijn profetisch onderwijs plaats gemaakt heeft voor Zijn Priesterlijke bediening, dan gaat Hij koninklijk regeren. Als machthebbende spreken en verlossen. We letten erop in onze derde gedachte.

3. Koninklijke macht

Ongetwijfeld zal door al de tekenen die deze dove man gekregen had, hoop verwekt zijn in zijn hart. Een levende hoop. Hij was immers tot de Middelaar gebracht En hij was apart gezet, het oog op Hem alléén geslagen, de kwaal was aangewezen, hij was niet vreemd van ontdekking, hij had tekenen gezien en ervaren, Christus' handen gevoeld toen hij speeksel op zijn tong streek, - dat is toch heel wat, nietwaar? - maar hoe groot deze voorrechten waren: zijn kwaal was er niet mee genezen. Hij kon er niets mee doen! Wat ontbrak nu nog? Het Goddelijk machtswoord! De Allerhoogste werkt het meest door Zijn Wóórd! Er kunnen wonderlijke tekenen zijn in ons leven, maar heeft de HEERE gesproken door Zijn Woord? En hoor, daar klinkt het onwederstandelijke: 'Effatha!' Dat is: opent u. Néé! Als dát waar was, zou dit nog op een werkzaamheid duiden die door de dove moest worden voldaan. Nee: WORDT geopend. Passief. Wat een wonder! Wat een macht! Nu verbreekt de HEERE Zélf de oorpoort, met koninklijke macht, nu verschaft Hij Zichzelf toegang tot de ziel van deze gebundene. Door Zijn Machtswoord. 's HEEREN Stem op 't hoogst geducht! Looft Gods macht, die onbepert, gadeloze wonderen werkt! Bij God vandaan. Om Christus' wil, op grond van zijn werk en door Zijn Geest alleen! O, Dat we er toch om zou smeken, uit genade, of dit wonder ook ons te beurt mag vallen. Nu het nog genadetijd is.

Hij was 't voor wie gereed,
de koperen deuren weken,
Die ijzeren grendelen deed
aan duizend stukken breken.

Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt, en het staat er. Daar breken de banden. Het staat er zo eenvoudig: En terstond werden zijn oren geopend en de band zijner tong werd los en hij sprak recht. Wat werkt de HEERE toch onwederstandelijk in de zaligmakende bediening! Hoe heilig stemt toch de ganse Schrift in alles overeen! Weer gaat hier een profetie van Jesaja in vervulling: 'Der doven oren zullen geopend worden, en de tong des stommen zal juichen.' De band van zijn tong werd los. Gemeente, de oren van deze man werden geopend. Dat was een groot wonder. Wie zal dat durven tegenspreken? En zijn tong werd los. Ook een groot wonder. En toch, het grootste wonder noemt Gods Woord ook! Want niet alleen zijn oren werden geopend, ook zijn hárt werd geopend. Want met die lichamelijke uitredingen, hoe groot ook, zou deze man nog eeuwig zijn omgekomen, als er niet meer bij kwam. Maar nu werd ook zijn hart geopend.

Hoe weten we dat dan? Wel, er staat zo opmerkelijk bij: En hij sprak *recht*. En dat ziet niet alleen op een welbespraakt spreken, op een vloeiend spreekvermogen. Nee, want iemand met een geweldige begaafdheid in het spreken, kan toch geweldig kromme zondige dingen zeggen. De Bijbelschrijver tekent op: 'Hij sprak recht.' Dat betekent dat hij in zijn spreken de HEERE mocht bedoelen en dat hij niet eindigde in het wonder, maar in de Wonderdoener. Een Gódløver werd hij. Hij mocht Zijn Naam belijden. Gods Naam. Daar ging het uiteindelijk om, want de naam van deze genezen doofstomme man staat niet eens vermeld. Daar gaat het ook niet om. Het gaat er ten diepste niet om wat wij meemaken, maar wat de HEERE doet, niet om ons, maar om Zijns Naams wil. De ere Gods! En wat hoorde deze man het eerst? De gezegende stem van de Middelaar! Wie mocht hij groot maken? Zijn gezegende Verlosser. Ziet u? En dat alles uit louter genade.

Wat een gelukkige man, nietwaar? Zijn er onder ons, die daar nu jaloers op zijn? Zijn er onder ons, die ontdekt zijn aan hun doofheid? Hun geestelijke doofheid? En die hebben leren inleven, dat ze nu nooit meer tot eer van de HEERE kunnen spreken en die telkens weer die verderfelijke wortel en angel van zelfbedoeling in hun hart waarnemen? Die onder de ernstigste preken onbewogen neerzitten en er toch leed om hebben? Die zuchten: Hoe moet dat nu ooit met mij aflopen? Die zo'n last hebben van die banden van ongeloof en duisternis. Hier, hier is Iemand, Die sterker is dan de kracht van het ongeloof, Die de banden der zonde verbreken kan. Niet omdat u of ik daar om smeken, daar om zuchten, maar omdat Hij Zich vrijwillig zou laten binden, opdat Hij gebondenen vrijheid geven zou. En opdat hij arme zuchters, die hun mond niet meer open kunnen doen omdat ze zo besloten zijn, of omdat ze altijd weer zichzelf bedoelen, opdat zulken het toch zouden mogen beleven, in Hem, in Christus: 'Mijn mond vindt tot Uw lof, gedurig ruimer stof.' O, dan kan het niet anders of de bede wordt in het hart geboren of Diezelfde God ook hún tong en lippen zou willen aanroeren. Wat wordt de noodzaak daarvan dan toch ingeleefd. Verstaan we hier iets van? Of begrijpen we ten diepste heel niet waar het over gaat? Heeft uw tong nog nooit tegen u getuigd? Zijn uw dove oren u nog nooit tot smart geweest? Of tot schuld zelfs? Schuldige doofheid, schuldige onbekeerlijkheid. Het wordt soms zo makkelijk gezegd: 'Ik ben nog onbekeerd.' Maar is het weleens tot schuld geworden? Mocht de HEERE het in uw en mijn leven eens tot schuld maken dat we zo hard en ongevoelig en onbekommerd onder zoveel roepstemmen doorleven. Of nog erger! Denken we dat we horend zijn? Denken we dat we tot Gods eer leven? Beelden we het ons in dat we Gods eer bedoelen, terwijl we nog nooit ontdekt zijn aan de afgronden van ons bestaan? Arme, arme mens! De HEERE ontdekke nog eer het voor eeuwig te laat is!

Toepassing

We lezen in vers 36 een wonderlijke opdracht, die de Heere Jezus geeft. Hij gebood hunlieden dat ze het niemand zeggen zouden. Wat is dat nu? Is het dan niet waar wat de Psalmist zegt: 'Dies vertelt men in ons land, al de wonderen Uwer hand'? We mogen toch Gods daden wel doorvertellen? Toen de Heere Jezus de bezetene van Gadara had genezen, luidde de opdracht tot deze man, zo vertelt ons dezelfde evangelist Markus in het vijfde hoofdstuk (vers 19): 'Ga heen naar uw huis, tot de uwen, en boodschap hun wat grote dingen u de HEERE gedaan heeft, en hoe Hij Zich uwer ontfermd heeft.' Dat is duidelijk, nietwaar?

Waarom toen wel, en nu niet? In de eerste plaats kreeg de genezen bezetene zèlf de opdracht! Hij wist waar hij over sprak, want hij had het niet van horen zeggen, of zelfs niet van het aanschouwen, nee, hij had het zelf doorleefd. Zelf het wonder van de genezing en het gered worden uit slaafse banden, doorleefd. Maar in onze geschiedenis zegt de Heere Jezus het niet tegen de genezen dove maar tot *hunlieden*. Dat is de schare. En weet u wat de alwetende

Hartdoorzoeker en Nierenproever nu zo ontzaglijk goed wist? Dat de schare wel bewogen was door het wonder. Ze hadden er een diepe indruk van. In vers 37 staat: Zij ontzetten zich bovenmate zeer. Maar verder kwam het niet. Zij volgden de HEERE om de broden. De wonderen spraken hen wel aan. Ze waren er zeer van onder de indruk. Maar waar de Heere Jezus nu ten diepste voor gekomen was, daar begrepen ze niets van. Niets. Uitwendige zaken en uitredingen, daar waren ze door verrukt. Maar: betaling voor de zonde? Verzoening van hun schuld? Losmaking van hun geestelijke banden? Daar wisten ze nu totaal niets van. Dat Hij nu gekomen is om Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen, om Zijn Bloed te storten om de schuld der Zijnen te verzoenen en om bedorven herten te reinigen, nee, daarvoor hadden ze Hem niet nodig. Erger: Ofschoon ze met hun mond in Hem roemden, Zijn wonderen doorvertelden (want zij luisterden niet naar Zijn vermaning om het niemand te zeggen), VERWIERPEN ze Hem ten diepste. Wat moet dit toch een ontzaglijke droefheid geweest zijn voor Christus, want welke gebeurtenis had zich hiervoor afgespeeld? De spijziging van vijfduizend mensen. We lezen het in het vorige hoofdstuk. O, die aangename prediking van Christus. De mensen hadden nog nooit zulks gehoord. En dan die wonderen! Geweldig! Broden vermenigvuldigd, zieken genezen. Dagen volgden ze de Heere Jezus. Tot vermoeienis van de discipelen. Ze waren niet bij de Heere Jezus weg te slaan, zouden wij zeggen. Maar pas op: Toen Christus Zich ging openbaren als het Manna dat uit de Hemel is nedergedaald, en dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn Bloed waarlijk drank was, gingen velen Zijner discipelen terug en wandelden niet meer met Hem. Er moet immers betaald worden aan het heilige Recht Gods. In een stervensweg! Ziet u? Ze waren wel zeer godsdienstig. Zeker! En ze volgden Hem. Zolang ze maar wonderen zagen en brood kregen. En ze zullen ook over Hem gesproken hebben. Maar: Bloed? Betaling? Sterven? Verloren gaan? Liever eer liever krijgen dan eigen behoud? Nee, daar was geen plaats voor. Daar stonden ze vijandig tegenover. Begrijpt u nu waarom er staat: En Hij gebod hunlieden dat zij het niemand zeggen zouden? En ze waren nog ongehoorzaam ook, want ze gehoorzaamden Zijn bevel niet. Ze spraken vóór hun tijd. Of we spreken niets als het moet, of we spreken te laat, of we spreken verkeerd. Het is een wonder als een mens, door de HEERE geleerd, een woord, op zijn tijd mag spreken. Als iemand *recht* mag leren spreken, geleerd door Gods Geest. En als iemand zijn tijd af mag wachten om wat te zeggen. We spreken zo vaak voor onze beurt. Weet u wat ze zeiden, en dat was wel waar: 'Hij heeft alles welgedaan.' Alles. Uit- en inwendig. Zeker waar. Maar zij hadden alleen de uitwendige kant van het wonder gezien. Zij waren blind voor het grootste wonder, verricht aan de dove in zijn hart. En dat woordje 'wel' in het Grieks, dat staat in het Oude Testament in het Hebreeuws ook eenmaal met precies dezelfde betekenis vermeld. Weet u wanneer? Na de schepping. En ziet: Het was zeer wel. Goed. Ziet u nu hoe deze Tweede Adam herstelde wat de Eerste Adam verwoest had?

Hoe is het met ons op reis naar de eeuwigheid? Horen we Gods Woord nog onbewogen aan? Zijn we blij als dadelijk de kerk weer uitgaat? Zijn we nog blind en doof en vijandig? Dreven de donderslagen van Gods Wet u nog nooit uit? Werden we nooit verbroken onder de nodigingen van het Evangelie? Ach, smeekt de HEERE toch om Zijn levendmakende Geest. Om ontdekkend licht. Opdat onze blindheid, doofheid, hardheid, onze stomme tong om tot Gods eer te kunnen spreken tot smart en schuld worde!

Maar misschien zijn er die bij aanvang aan hun geestelijke doofheid ontdekt zijn. En die de gebondenheid aan ongelof en zonde als een zware last hebben leren kennen. En die het in hebben leren leven dat hun keel een geopend graf is. En dat ze nooit meer de HEERE, hun heerlijke Schepper en Formeerder, kunnen bedoelen. O, houd dan aan, grijp moed, smee om de losmaking uwer banden en wellicht mag u op Gods tijd ervaren: uw hart zal vrolijk leven.

Maar misschien zijn er ook, die, net als de schare, genoeg hebben aan het wonder. Misschien hebt u ook wel een uitredding meegemaakt. Apart gezet. Een teken gehad. Net als de dove. De meesten onzer zijn immers gedoopt? Dat is ook een teken. Misschien hebt u weleens diepe indrukken gehad. Net als de schare. Die was bovenmate zeer ontzet. Dat is niet mis. Misschien hebt u ook wel over Hem gesproken, belijdenis gedaan. En op zich zijn dit allemaal voorrechten, maar als grond voor de eeuwigheid is het tekort. De HEERE mocht ons er toch aan willen ontdekken, eer het te laat is. MacCheyne zegt het zo treffend:

Ik deed als Jeruzalems dochters weleer,
ik weende om de pijn van mijn lijdende HEER',
maar... 'k dacht er niet aan, dat ik zelf door mijn schuld,
Zijn kroon (van doornen) had gevlochten, Zijn (lijdens)beker gevuld.

En weet u waar nu het grote gebrek lag? Net als bij de schare, zo ook bij ons misschien wel: 'Ik zocht bij de kruispaal geen veilige wijk'. Wat is daar dan te vinden bij die kruispaal? Bloed!! Daar vloeide Bloed. Reinigend Bloed. Schuldvergevend Bloed. En weet u wat zo ontzettend is? We zijn wellicht alleszins godsdienstig, hebben wonderen en uitredingen ervaren, bemoedigingen gehad. Maar: Blind voor het Bloed. Omdat we blind zijn voor onze schuld. Voelt u? Met alles wat er gebeurd is in ons leven, hebben we geen helder zicht op onze schuld. Het is geen verloren zaak dan geworden. We blijven in leven. De HEERE ontdekke u en mij en Hij roepe de gebondenen toe: 'Effatha!' Hij rake de stommen aan, opdat ook onder ons ervaren moge worden, waarmee ons hoofdstuk eindigt: 'Hij maakt dat de doven horen en de stommen spreken.' En Hij schenke dat dat de vrucht mocht zijn ook van het verschijnen van deze herdenkingsbundel aangaande het werk onder onze dove vrienden en vriendinnen.

*"Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen,
Men loov' Hem vroeg en spa,
De wereld hoor' en volg' mijn zangen
Met Amen, Amen, na!"*

Amen

Ds. W.J.Karels

Hardinxveld-Giessendam.